

Гірке прощання

Микола Руденко

Коли сідаєш в лайнер, щоб навіки
Покинуть рідну землю, —
Отоді
В тобі скипають всі струмки і ріки,
Кров пращурів голосить у воді.

Ти добре знаєш, що тобі не жити
Без цих дубів та без оцих беріз —
Як без волошки, котра серед жита
Вродилася із материнських сліз.

І хоч старий уже — себе побачиш
Дитиною у матері в ногах.
І відвернувшись до вікна, заплачеш:
Дух неньки тут —
На рідних берегах.

Засліпить очі спалах метеора,
Земля порине в предковичну тьму.
І там, де кров'ю ти стікав учора,
Помітиш новозведену тюрму.

Нащадки, що окопними ночами
Тобі ввижалися серед полів,
Вже прижилися в ній наглядачами
Ні Бога в серці,
Ані власних слів.

Іще в тобі щось буде опиратись:
Чужа земля і вабить, і ляка.
Мов у бісівськiм дріботінні ратиць,
Вібрує пружне тіло літака.

Внизу лишаються луги і хмари.
Дніпро уже — немов малий ручай.
Затужиш, в грудях чуючи удари:
— Прощай, Україно-матінко,

Прощай.